

[Morten Lange.]

melig måde resocialiseringen af mennesker, der en eller anden gang har været i konflikt med loven.

En artikel i Ekstra Bladet for den 17. april i år beretter imidlertid om nogle tilfælde, hvor princippet ikke synes at være fulgt. Det mest graverende er et tilfælde, hvor en 23-årig ekstraarbejder hos postvæsenet blev afskediget under henvisning til en gammel straf på 30 dages hæfte; han havde nemlig to år tidligere deltaget i en militærnægter-, opstand i Gribskov og ved at forsøge at hindre anholdelsen af en kammerat pådraget sig denne straf. Endvidere skal en postinspektør, der blev foreholdt denne sag, have udtalt, at postvæsenet, når det skal vælge mellem to ansøgere, vælger ham med den rene straffeattest fremfor ham, der synes at have tilsidesat landets love.

På denne baggrund vil jeg bede ministeren undersøge, om der er hold i de sager, som Ekstra Bladet fremdrager. Jeg skal tilføje, at det er mit almindelige indtryk, at mennesker, der står over for en strafferetlig sanktion, ikke mindst spørger, om det kommer på straffeattesten. Samtidig er det mit indtryk, at de ikke kender cirkulærets regler, men frygter enhver plet på straffeattesten. Jeg vil derfor foreslå ministeren, at der foranstalles en mere generel undersøgelse af, om cirkulæret, der bygger på en betænkning fra 1959, har haft virkninger i overensstemmelse med sine hensigter. F. eks. kunne man undersøge, om straffeattester nu rekvireres i mindre omfang end i 1959; og om der blandt ansøgere er en større andel uden blank straffeattest end i 1959. Endvidere vil jeg gerne vide, hvilke myndigheder der har adgang til at få oplysninger fra politiets rigsregistratur, og i hvilket omfang denne adgang udnyttes.

Justitsministeren (Thestrup): Det cirkulære, som hr. Morten Lange omtaler i sit spørgsmål, er udsendt af finansministeriet i 1963, hvorfor spørgsmålet vel strengt taget burde have været stillet til lønningsministeren.

Cirkulæret bygger imidlertid på en betænkning afgivet i 1969 af et udvalg nedsat af justitsministeriet, ligesom det knytter sig nær til regler udsendt af justitsministeriet om indholdet af straffeattester samt om

indberetninger om straffesager mod personer, der er ansat under staten.

Jeg har derfor valgt at besvare spørgsmålet efter forhandling med lønningsministeriet, men vil gerne understrege, at justitsministeriet ikke tager stilling til sager om ansættelse af straffede personer under andre styrelser; afgørelsen træffes af den pågældende styrelse selv.

Jeg kender ikke de konkrete sager fra post- og telegrafvæsenet, som hr. Morten Lange henviser til, men generaldirektoratet har oplyst, at post- og telegrafvæsenet ved antagelse af personale nøje følger de retningslinjer, der er fastlagt i finansministeriets cirkulære. I den københavnske posttjeneste indhentes altid straffeattest fra ansøgere, der skal have med selv postbesørgelsen at gøre. Foreløbig ansættelse må i visse tilfælde ske, før straffeattest er indhentet, og det er derfor forekommet, at beskæftigelsen har måttet afbrydes, når straffeoplysningerne fremkom. Om en straffet ansøger kan opnå ansættelse, afgøres efter en nøje vurdering i hvert enkelt tilfælde. Grundsynspunktet er, at straffbare forhold af en sådan karakter, at de ville medføre afskedigelse, hvis ansøgeren var tjenestemand, udelukker ansættelse.

Under hensyn til, at virksomhed i postvæsenets tjeneste kan indebære en betydelig fristelse til berigelsesforbrydelser, anser post- og telegrafvæsenet det for nødvendigt at anlægge en forholdsvis streng kurs med hensyn til sådanne lovovertrædelser; også sædelighedsforbrydelser betragtes som en alvorlig hindring for ansættelse inden for omdelingstjenesten. Denne forholdsvis strenge praksis for personale, der er beskæftiget med postbesørgelse, er helt i overensstemmelse med de synspunkter, der er nedfældet i betænkningen fra 1959.

Lønningsministeriet har oplyst, at dette ministerium ikke er i besiddelse af oplysninger, som kunne tyde på, at statsinstitutionerne følger en fremgangsmåde, der afviger fra forskrifterne i cirkulæret. Jeg mener derfor ikke, at der på denne baggrund er anledning til at iværksætte en mere almindelig undersøgelse af cirkulærets virkninger.

Det er imidlertid sikkert rigtigt, at mange, som idømmes straf, er usikre over for dommens konsekvenser med hensyn til mulighed for at opnå ansættelse hos det offent-